

OĞUZHAN ÇELEBİ

Herkes Kalbi Kadınlar Sever

ROMAN

CARPE
DIEM

Herkes Kalbi Kadar Sever

Yazar: Oğuzhan Çelebi
Yayın Yönetmeni: Sibel Talay
Kapak Tasarımı: Erdi Demir
Mizanpaj: Nur Kayaalp

Carpe Diem Kitap

Yayın No: 233
Genç Kurgu / Roman
2. Baskı, İstanbul, Aralık 2019
Yayıncılık Sertifika No: 12366

ISBN:

Lacivert Yayıncılık Sanayi ve Ticaret A.Ş.
Cağaloğlu, Alemdar Mahallesi,
Alayköşkü Caddesi, No:5 Fatih / İstanbul
0212 511 24 24
kitap@carpediemkitap.com

carpediemkitap.com
instagram/carpediemkitap
facebook.com/carpediemkitap
twitter.com/carpediem_kitap

Baskı ve Cilt:
Sistem Matbaacılık
Davutpaşa, Yılanlı Ayazma Sokak, No:8
Topkapı / İstanbul
0212 482 11 01
Matbaa Sertifika No: 16086

® Bu kitabın tüm yayın hakları, anlaşmalı olarak
Carpe Diem Kitap, Lacivert Yayıncılık
Sanayi ve Ticaret Anonim Şirketi'ne aittir.
İzinsiz yayılamaz. Kaynak gösterilerek alıntı yapılabilir.

İnsan kendini ait hissettiği yerden ne kadar uzaklaşırsa geri kalan hiçbir yere sığmama ihtimali de bir o kadar artıyor. Her zerresine muhtaç olduğum o huzurun, en ufak bir zerresi bile dolaşmıyordu kanımda. Yavaş yavaş öldüğümü hissediyordum, yavaş yavaş nefessiz kaldığımı, yavaş yavaş boğulduğumu.

Birileri “Neyin var?” diye sorduğunda içinde sakladığın o sıkıntıyı anlatamamak ne demek biliyor musun? Ne büyük bir çaresizlik!

“Neyin var?”

“Bilmiyorum.”

“Nasıl bilmezsin ya...”

“Bilmiyorum abi, bilmiyorum, anlamıyor musun!”

Sonrası yok, sonrası uzun süreli sessizlikler, sonrası iç çekişler...

Gecelerin huzursuzluğunu iyiden iyiye hissetmeye başladığım yine o günlerden birinde bir haber aldık evde otururken.

Durup dururken aldık hem de bu haberi. Annem, bir elinde kumanda, diğer eliyle kucağındaki başımı okşarken, kardeşim elindeki telefonla oyalanırken aldık.

Bazı anlar vardır ya hani, bilirsin işte; aniden çalan kapılar vardır, sonra telaşlı telefonlar, usul usul ‘ben geliyorum’ diyen felaketlerin ayak sesleri vardır.

“Anne biliyor musun içim sıkılıyor, canım çıkacak gibi oluyor, öyle bunalıyorum ki bazen nefes alamayacak gibi oluyorum?”

“Vesvesedir oğlum, dua oku biraz, geçer.”

“Okusam geçer mi sahiden? Hani her zamanki gibi?”

“Ne zaman geçmedi? Oku hadi içinden.”

Annem hiç bilmedi. Ama o gün hiç dua okumadım. Hatta çok uzun süredir duaya dair hiçbir şey yapmadım. Dilim varmıyor. Kendimi yakıştıramıyorum hiçbir duanın temizliğine.

Aradan çok geçmedi. Kapı çalındı, annemin kucağından kendimi geri çekerek kanepenin diğer ucuna uzandım bu kez. Annemin kapıyı açmasıyla gecenin o saatinde gelen akrabaların yüzlerindeki o telaşlı ifadeyi anlaması bir oldu.

“Hayrolsun bu saate inşallah, ne oldu çabuk söyleyin? Hep birden gelmişsiniz, ne oldu? Söyleyin dedim size!”

Aralarından biri söze atıldı:

“Şey, nasıl söylenir bilemiyorum, emniyetten aradılar. Ahmet Abi... En son telefonda benimle görüşmüş galiba. Polisler de beni aradı o yüzden.”

“Ne emniyeti, ne polisi? Ne diyorsun kardeşim sen, açıkça söyle!”

“Ölümlü bir trafik kazası olmuş, çarpışma gibi bir şeyden bahsettiler.”

“Yoksa?”

“Söyledikleri tek şey bu inanın. Ben de bir şey bilmiyorum. Hadi, çabuk, toparlanın da gidelim.”

Annem aldığı habere daha fazla dayanamadı. Olduğu yere öylece yığıldı kaldı. Düşerken başörtüsü kaydı saçlarından, tutamadım. Giden sevgilinin vedalaşırken bıraktığı o son hatıra gibi...

Hayatımdaki en büyük çaresizliği o anda orada yaşadım ben. Hayatta her şeyin her an olabileceğini, kendimi en çaresiz hissettiğim o gün öğrendim.

Başına gelen bir şeye katlanma gücün, henüz sen hayattayken, ölüme, yaşama, acıya, hüznе dair her şeyin ama her şeyin yalnızca insan için var olduğuna ne kadar inandığına bağlı bir şey...

Kardeşim duyduklarına inanamadı. Annemi de öyle görünce yaşadığı korkuyla hıçkırıklarla ağlamaya başladı. Yanıma sokuldu.

“Abi babam nerede şimdi? Ölümlü falan bir şey diyor bunlar, bir şey söyle, ne oluyor abi? Lütfen bir şey söyle bana abi, ne olur? Bir şey söyle bana. Abi diyorum, sen bana bir şey söylemek zorundasın!”

“Tamam kızım. Dur, dur dedim sana. Sakin ol, lütfen. Bak annemin haline, ne olur sen bari dur biraz, lütfen.”

“Ama abi, senin bana bir şey söylemen gerekiyor!”

“Tamam kardeşim, tamam canım, tamam bebeğim, dur.”

Aldığım haberin bende oluşturduğu deprem, zihnimi de, kalbimi de yerle bir etmeye yetti de arttı bile.

Söyleyecek tek bir şey bulamadım. O an tek düşündüğüm şey belki de biraz daha yıkılmamam gerektiği idi. Biraz daha ayakta kalabilmek herkes için.

Böyle yapmak zorundaydım. Biraz daha ayakta kalmak zorundaydım.

Babam mı? Öldü mü?

Bırakmasan olmaz mı bizi hiç bırakmasan?

Babamı arıyorum, telefonuna ulaşamıyorum. Babam bu ya, daha önce karakolun önünden bile geçmemiş bir adam.

Birisiyle kavgaya girecek gibi olsa, eyvallah deyip kendi yoluna bakacak gönle sahip bir adam.

O an her şeyin koskoca bir yalandan ibaret olmasını öyle çok istedim ki.

Keşke öyle olsaydı...

Bazı şeyleri değiştirmek için yalnızca aklımdan geçirmek yetseydi.

Bu ihtimali düşündüm çünkü bu yükün altında kalabilirdim, bu yükün altında ezilebilirdim...

Ölme baba!

Çarmıha gerilmiş bir mahkûmun dilindeki o son sözü yere düşürmeden hayatına son verdikleri gibi benim de alırlar ellerimden hayallerimi.

Birazdan uyanacağım bir rüya olsun bu, lütfen Allahım!

Kelimelerim tükendi. Zira çok uzun zamandır dua da etmiyorum. Lütfen.

Yeryüzünde kalan son kelimem de az önce bir mahkûmun hayalleri gibi kayıp gitti ellerimden.

Kardeşıme verebilecek tek bir cevabım bile kalmadı artık.

Tek yapabildiğim annemi düştüğü yerden kaldırmak oldu.

Bir insanı düştüğü yerden kaldırmak...

Bir insanı...

Düştüğü yerden...

Kaldırmak...

Söylenmesi her ne kadar kolay olsa da bu hayatta bir insanı düştüğü yerden kaldırmak o kadar da kolay bir şey değil.

Asla değil.

Hiç olmadı.

Zaman geçtikçe içinde çoğalan ilk acıyı bastırıp o an hayatta senin için değerli olan kim varsa, tüm gücünü onları ayağa kaldırmak için harcarsın.

Söylenildiği kadar kolay değildir ama yaparsın bunu. Yapmak zorundasındır.

Sen yoksan başka kimse yoktur o an. Dünyalara değer bir şey varsa eğer o da bunu yapmaktır.

Ben de öyle yaptım.

Koştum sadece koştum, arkama bile bakmadan, nefes bile almadan koştum babam için.

Babama koştum.

Hem de hayatım boyunca hiç koşamadığım kadar, ciğerlerim şişene kadar koştum.

Lunaparkta kaybolmuş bir çocuğun annesiyle göz göze geldiği ilk anda annesinin kollarına koştığı gibi koştum...

İlçe karakoluna vardık. Neden olduğunu anlamadım, yalnızca beni aldılar içeriye.

Belki de diğerlerinin halini görünce bir tek beni almaya karar vermişlerdir, emin değilim.

Ne olduğuna dair kafamdan milyonlarca ihtimal geçiyordu yürüdüğüm koridor boyunca.

Babamın kazada her türlü yaralanmasından tut, ölmesi ihtimaline hatta anneme bunu nasıl söyleyeceğime kadar aklımdan geçen her düşünce ve her bir ihtimal beni mahvetmeye yetti.

Bacaklarımın titremesine engel olamıyordum.

Koridorun sonundaki komiserin odasına girdik. Elim ayağım buz gibi.

Kapıdan ilk adımımı attığımda, babamı orada öylece o sandalyede otururken gördüm.

Babamı gördüm. Babamı! Oturuyor işte, orada öylece. Allahım işte en güzel manzara!

Elim ayağım boşaldı. Öyle bir rahatlama geldi ki içimden bir yerlerden gözlerim kararır gibi oldu.

Oraya öylece yıkılıyordum ki yanımdaki polis son anda girdi koluma.

Bir bardak su verdi. Boş bir sandalyeye oturttu koridorda.

Az sonra kendime gelir gibi oldum. Kendi kendime telkinlerde bulunmaya başladım.

“Oğlum bak, baban orada, o sandalyede oturuyor, yalnızca oturuyor! Yetmez mi işte?”

Bir o kadar mağrur, bir o kadar da üzülmüş gibi bir hali vardı babamın.

Koşup yanaklarından öpmek geldi içimden. Kendimi zor tutuyordum. Ona koşmak, yanında olmak istiyordum, şu yaşıma dek hiç yanında olmadığım kadar hem de.

Kaybettiğimiz zamanların geç kalınmış bir telafisi gibi...

Ama sanki o an onu öyle orada görmek bile yetti. Öylece kaldım o kapı ağzında.

Önündeki sehpayı da bir bardak çay koymuřlar,
yarısını iebilmifş sadece.

Komiser, Allah'ı var, babacan bir adama benziyor.
Babamı sakinleřtirmenin derdinde.

Ben hâla ayaktayım, babam o sandalyede, annem
kendi kıyametinde...

Benim odaya girdiğimin kimse farkına varmadı,
yanımdaki polis hariç.

Babam odadaki komiser ve diğeri polislerle konu-
řuyor bir yandan.

Verdikleri haber doğruydı evet, kaza ölümlüydü.
Ama babam değıldi ölen. Bir yandan çok seviniyordum
buna. Ölene üzülmendiğimden değıl, ama ölen babam
değıldi sonuçta...

İfadesini almak için kapıdan giren genç polis, oda-
daki hararetili konuřmaları böldü.

“Komiserim ifade için beni çağırtmışsınız.”

“Ahmet Abinizin ifadesini alın oğlum. Olayın önce-sini, sonrasını, her şeyi. Tek bir ayrıntıyı bile atlamayın sakın. Güvenlik kameraları, yolcular, görgü tanıkları, kim varsa... İfade için gelen yolcular da var bekleme salonunda. Onların da ifadesini alın sırayla.”

“Emredersiniz komiserim!”

Ben hâlâ bir köşede, öyle sessizce izliyordum olan biteni.

Polisler, babamı tam ifade odasına almaları gerektiğini söylerken komiser buna gerek olmadığına dair bir göz işareti yaptı.

Komiserin ne demek istediğini anlamış olacaklar ki aynı odadaki başka bir masaya aldılar babamı.

O gün ne olup ne bittiğini daha sonradan hiçbirimize anlatmadı babam. Anlatmak istemedi belki de. Sormadık biz de.

O gün orada polise verdiği ifadeden öğrendim ben de her şeyi.

Babam, masanın bir ucunda, biraz da hıçkırıklı bir sesle anlatmaya başladı:

“Sanatoryum durağında dolmuş şoförüym. Bugün de durakta kalkış zamanım dolunca dolmuştaki beş altı yolcuyla çıktım sefere. Duraktan çıkalı beş dakika ya oldu ya olmadı. Öyle hızlı filan değildim ha memur bey, vallaha billaha değildim. Her zamanki gittiğim hız kırkı elliye geçmez. İnanmıyorsanız yolculara sorun.”

“Merak etmeyin onların da ifadesini alacağız” dedi polis, “Şimdi siz devam edin olayı anlatmaya.”

“Dedim ya duraktan uzaklaşalı öyle çok olmamıştı. Birden bir adamın koşarak yola çıktığını gördüm. Koşmakta ne, bildiğiniz bir şeylerden kaçır gibiydi. Sanki birileri kovalıyordu onu. Görür görmez hemen bastım frene. Bastım ama adam çoktan geldi çarpı kendini sol çamurluğa. Benim bir suçum yok, yemin ederim yok, adam kendi geldi çarpı.”

“Başka anlatacağınız bir şey var mı?”

“Yok.”

“Buyurun, imzalayın ifadeyi, hemen şurayı, isminizin yazdığı yer var ya.”

Babam ifadesini imzaladığı sırada yanımdaki iki polis kendi aralarında konuşurken duydum ben de.

Gasp, hırsızlık, ne ararsan varmış ölen adamda. Evdekilere de rahat vermiyormuş. Karısı, çocukları hepsi şikâyet için başvurmuş geçen ay.

Karısının dediğine göre, adam uyuşturucu da kullanıyormuş.

Görgü tanıkları kendi aralarında, adamın hareketlerinin o gün de hiç normal olmadığını konuşuyorlarmış.

Polisler de adamın olay esnasında uyuşturucu kullanmış olma ihtimalinin üzerinde duruyorlarmış.

Duyduklarım karşısında kafamdaki senaryo yavaş yavaş oturuyordu yerine.

O esnada babamı tekrar oturduğu koltuğa alıp sırayla diğer tanıkları da dinlemeye başladılar.

Onlar da babamın ifadesini doğrulayan şeyler söylediler.

Derin bir nefes aldım. Bir an sevinir gibi oldum. Suçun ölen adam da olmasına filan değil, yalnızca babamın suçsuz oluşuna...

Odaya ifade için en son, kazanın olduğu yere yakın bir markette çalışan kasiyer girdi.

Kızın anlattıklarına göre; ölen adam, marketin hemen yanındaki camcıdan kaptığı iri bir cam parçasıyla dalmış marketten içeriye.

“Kasada ne varsa boşaltın!” diye bağırılmış kasiyerlere.

Adamın gözü dönmüş resmen. Sonra elindeki cam parçasını hızla etrafına sallamaya başlamış.

Tam kapıdan çıkacakmış ki elindeki camı marketteki bir çalışanın boğazına daldırıp çıkarmış.

Akan kanları görünce herkes paniklemiş. Müşteriler de sağa sola kaçışmaya başlamışlar haliyle. Adam arkasına bile bakmadan koşarak çıkmış marketten. Derken yoldan o panikle geçerken gelmiş atmış kendisini babamın önüne.